

EDICE ZNAMENÍ DOBY

Můžeme nahlédnout do budoucnosti?

CO O TOM ŘÍKÁ BIBLE

Můžeme nahlédnout do budoucnosti?

Bude konec světa?

Konec světa je téma, které provází každou generaci. Naše doba je ale přece jiná něčím zvláštní. Dřív lidé věřili tomu, co se psalo v novinách nebo co slyšeli v televizi. Vzpomínám na babičku, která jednou, když jsem si dovolil zpochybnit její tvrzení, prohlásila: „Je to pravda! Psali to v novinách!“

Dnes by bylo podobné tvrzení pro smích. Většina novinářů se stará spíše o co největší čtenost článků než o to, zda píše pravdu. I díky tomu stále více lidí věří raději tomu, co pochází z neoficiálních zdrojů. Když k tomu přidáme rozšíření internetu, pak se nemůžeme divit tomu, co způsobila „zaručená zpráva“, že Mayové předpověděli konec světa na pátek 21. prosince roku 2012.

Lidé se začali pít po dalších katastrofických předpovědích a mnoho z nich

došlo k závěru, že v roce 2012 skutečně skončí historie naší modré planety.

Nakonec se celou záležitostí začali zabývat i vědci. Česká astronomická společnost pak vydala prohlášení, že konec světa v roce 2012 nebude.

KATASTROFICKÉ VIZE

Na internetu dnes můžeme najít desítky různých prognóz předpovídajících nejen termín, ale i způsob zániku naší planety. Připomeňme si alespoň ty nejznámější.

Mayský kalendář

Proč tolik humberku okolo jednoho kalendáře? V pátek 21. 12. 2012 měl údajně skončit jeden velký koloběh mayského kalendáře trvajícím 5 125 let. Je tu ale problém. Nikdo s jistotou neví, kdy onen velký koloběh začal. Různí autoři se totiž

v tomto datu začátku podstatně různí, a to o celá staletí.

Třeba pan Bowditch stanovil datum konce mayského kalendáře na 26. dubna 1493. Na opačném pólu bychom našli Vollemaerův výpočet. Podle něj nastane konec kalendáře až 14. srpna 2532. Někde uprostřed jsou pánové Goodman, Martinez a Thompson, kteří stanovili konec na pátek 21. prosince 2012.

Písemných materiálů z té doby moc nemáme. Nejznámějším literárním dílem z předkolumbovské doby je tzv. Drážďanský kodex. Z tohoto „leporela“ se dochovalo jen 74 stran. Zbytek z původních 1 100 stran shořel při bombardování Drážďan na konci 2. světové války. Na poslední straně je vyobrazen konec světa způsobený potopou. Podle vědců není jasné, zda se jedná o proroctví, nebo je to jen připomínka něčeho, co se už odehrálo.

Konec mayského kalendáře vůbec nemusí souviset se zánikem naší planety. Většina badatelů se shoduje v tom, že autoři kalendáře jen neměli potřebu počítat dál. To nechali na těch, kteří budou žít v době, kdy velký koloběh, a s ním i jejich kalendář, skončí.

Planeta X

Jiná katastrofická vize tvrdí, že okolo slunce obíhá záhadná planeta X. Podle některých jde o stejné těleso, které bylo v babylonské astrologii nazýváno jménem Nibiru. Planeta X se má vždy jed-

nou za zhruba tři tisíce let natolik přiblížit k Zemi, že tzv. slapové síly, které mají přímou souvislost se vzájemnou přitažlivostí nebeských těles, smetou z povrchu Země vše živé.

I tato zpráva má jeden zásadní problém – astronomové o žádné takové planetě nevědí.

Konjunkce planet

Ještě jedna katastrofická vize má spojitost se slapovými silami. Ty vzniknou, když se v naší sluneční soustavě seřadí všechny planety do jedné řady (konjunkce) a síly vzájemné přitažlivosti, které se v té chvíli budou vzájemně sčítat, roztrhají podle zastánců této teorie naši planetu na kousky.

Ani to se však nezdá jako pravděpodobné. Největší vliv na naši planetu mají slunce a měsíc. Pokud jste někdy byli u moře, určitě jste si všimli přílivu a odlivu, které způsobují právě síly, jimiž na nás působí slunce a měsíc. Podle astronomů je vliv ostatních planet na Zemi tak zanedbatelný, že jejich vzájemnou konjunkci nijak výrazně nepocítujeme.

DVĚ ČASTO VYSLOVOVANÁ JMÉNA

Ten, kdo pátrá po dalších katastrofických scénářích konce světa, určitě narazí na jména Nostradamus a Sibyla a na jejich proroctví. Jak vážně máme brát tyto informace?

Nostradamus

Francouzský lékař žijící v 16. století psal své předpovědi ve čtyřverších nebo v šesťverších. Napsal jich skoro tisíc. Protože však používal literární poetickou formu, lze jeho slova vykládat různě. Nejednoznačnost jeho vyjadřování vedla i k politickému zneužívání jeho slov. Například Goebbels pomocí Nostradamových čtyřverší dokazoval blízkou porážku spojeneckých sil v západní Evropě.

O výklad jeho předpovědí se i dnes pokouší mnoho lidí. Michael Rathford došel ve své knize „Nostradamus Code“ k závěru, že někdy v letech 2007 až 2012 zničí svět 3. světová válka.

Pokud uslyšíme, že Nostradamus říká..., buďme obezřetní, protože pokud někdo chce, dokáže pomocí textů tohoto muže předpovědět cokoli.

Sibyla

Termínem „sibyla“ byly v některých kulturách označovány věstkyně, ženy, které se věnovaly kouzlům a předpovědím budoucnosti. Dnes se často hovoří o tzv. sibylských knihách.

O co se jedná? Hned na začátku je třeba říci, že se žádné takové knihy nezachovaly. Zachovala se ale báje o tom, jak jednoho dne přišla do Říma ke králi Tarquiniovi stará žena a nabídla mu za tři sta zlatých devět knih, které měly být plné proctví odhalujících budoucnost. Král se jí vysmál a nabídku odmítl.

Stařena vzala tři knihy a hodila je do ohně, který hořel v krbu. Pak králi nabídla zbývajících šest knih za stejnou cenu. Panovník je znovu odmítl, a tak v ohni skončily další tři knihy.

Ještě potřetí žena zopakovala svou nabídku. Král byl jejím počínáním tak překvapen, že nechal vyplatit tři sta zlatých a poslední tři knihy koupil. Pak je prý daroval kněžím v Jupiterově chrámě, kteří je měli střežit, aby podle nich v případě potřeby mohli předpovídat budoucnost.

Podle báje tyto knihy shořely v roce 83 před Kristem, když někdo zapálil slavný Jupiterův chrám.

Pokud se vám dnes do rukou dostane nějaká „Sibylina kniha“, pak byste měli vědět, že se jedná o podvrh, protože žádná taková kniha se nedochovala. Jediné, co zůstalo po těchto pravěkých věstkyních, jsou některé mytické báje zachycené ústní slovesností.

PROZRAZENÁ BUDOUCNOST

O konci světa hovoří stále více lidí. Proto je namísto otázka: Měli bychom se podobných předpovědí a katastrofických vizí bát?

Křesťané hledají odpovědi na podobné otázky v Bibli. Říká tato kniha něco o tom, jaká nás čeká budoucnost? Najdeme v ní informace, které by nám pomohly porozumět naší době a také tomu, co je před námi?

Bible obsahuje texty, které v době svého vzniku popisovaly budoucnost. Říkáme jim proroctví. Většina z nich se už naplnila, ale několik posledních na své naplnění teprve čeká.

Starý příběh

Následující příběh není proroctvím, ale prozrazuje, odkud bibliční proroci čerпали své vědomosti. Odehrál se v 9. století před Kristem.

„Kdykoli se aramejský král chystal do boje proti Izraeli, radíval se se svými služebníky: ‚Můj tábor bude na tom a tom místě.‘

Muž Boží však izraelskému králi vždycky vzkazoval: ‚Dej si pozor a netáhni tímto místem, protože tam táborí Aramejci!‘ Izraelský král posílal zvědy na místo, které mu muž Boží označil a před nímž ho varoval, aby se tam měl na pozoru; stalo se tak ne jednou nebo dvakrát.

Ta věc pobouřila mysl aramejského krále; svolal své služebníky a řekl jim: ‚Proč mi neoznámíte, kdo z našich donáší izraelskému králi?‘

Jeden z jeho služebníků řekl: ‚Nikoli, králi, můj pane. Je to prorok Eliša, který je v Izraeli. Ten oznamuje izraelskému králi i ta slova, která vyslovíš ve své ložnici.‘

On poručil: ‚Jděte zjistit, kde je, a já ho dám zajmout.‘

Oznámili mu: ‚Hle, je v Dótanu.‘

Poslal tam koně a vozy a silný oddíl vojska. Přitáhli v noci a oblehli město. Za

časného jitra vstal sluha muže Božího, vyšel ven, a hle, vojsko s koni a vozy obkličovalo město. Mládenec Elišovi řekl: ‚Běda, můj pane, co teď budeme dělat?‘

Odvětil: ‚Neboj se, protože s námi je jich víc než s nimi.‘

Potom se Eliša modlil: ‚Hospodine, otevři mu prosím oči, aby viděl!‘ Tu Hospodin otevřel mláďenci oči a on uviděl horu plnou koní a ohnivých vozů okolo Eliši.

Když se k němu Aramejci začali stahovat, modlil se Eliša k Hospodinu: ‚Raň tento pronárod zaslepeností!‘ I ranil je zaslepeností podle Elišova slova.

Eliša jim řekl: ‚To není ta cesta ani to město. Pojďte za mnou, dovedu vás k muži, kterého hledáte.‘ A dovedl je do Samaří.

Sotva vstoupili do Samaří, Eliša řekl: ‚Hospodine, otevři jim oči, ať vidí.‘ Hospodin jim otevřel oči a spatřili, že jsou uprostřed Samaří.

Když je uviděl izraelský král, řekl Elišovi: ‚Můj otče, mám je dát pobít?‘

Řekl mu: ‚Nepobíjej. Což jsi je zajal svým mečem a lukem, abys je pobil? Předlož jim chléb a vodu, ať jedí a pijí. Pak at jdou ke svému pánu.‘

Připravil jim tedy velkou hostinu. Když se najedli a napili, propustil je a oni odešli ke svému pánu. A aramejské hordy už nikdy nevpadly do izraelské země.“ (2. Královská 6,8–23)

Podle bibličního textu to byl Bůh, kdo proroku Elišovi vyzrazoval vše, co

se odehrávalo na válečných poradách aramejského krále. Ámos, další z biblických proroků, napsal: „*Ovšem, Panovník Hospodin nečiní nic, aniž by zjevil své tajemství prorokům, svým služebníkům*“ (Ámos 3,7).

Při přemýšlení o tom, co nás čeká v budoucnu, bychom neměli zapomínat, že Bůh ví o všem – a ví i o nás. Zná naše myšlenky, a dokonce ví předem i to, co mu chceme říci v modlitbě.

V Bibli jsou desítky větších či menších proroctví. Podívejme se nejprve na dvě, která se už naplnila. To první se týká Týru, druhé Jeruzaléma.

Město Týr

Prorok Ezechiel zapsal následující předpověď: „*Proto praví Panovník Hospodin toto: Jsem proti tobě, Týre, přivedu na tebe mnohé pronárody, jako když moře přivádí svá vlnobití. Zničí hradby Týru, zboří jeho věže; i prach z něho smetu, učiním jej holou skálou. Staneš se místem v moři, kde se suší síť. Já jsem promluvil, je výrok Panovníka Hospodina, lupem pronárodů se stane*“ (Ezechiel 26,3–5).

V době, kdy Ezechiel napsal toto proroctví, byl Týr slavným a bohatým městem ve Fénicii. Jeho obyvatelé bohatli hlavně z obchodu, který kvetl díky strategické poloze města.

Pokud bychom v té době chtěli najít město, kterému kromě bohatství nebylo nic svaté, byl to právě Týr. Morálka jeho

obyvatel by šla srovnat snad jen se Sodomou a Gomorou.

Přestože se zdálo, že je Týr nedobytným městem, babylonský král Nebúkadnesar ho po třinácti letech obléhání dobyl.

Obyvatelé Týru se z této porážky poučili a nový Týr postavili na ostrově vzdáleném asi 700 metrů od břehu, na kterém kdysi stávalo staré město.

Věřili, že město, které je ze všech stran obklopeno mořem, nemůže nikdo porazit. Alexandr Veliký se o to marně pokoušel sedm měsíců. Nakonec ale našel způsob, se kterým Týrané nepočítali. Jeho vojáci začali na pevnině rozebírat trosky starého města a z nich vybudovali silnici spojující ostrov s pevninou. Byli při tom tak důkladní, že po nich na místě starého Týru zbyla jen holá skála. *Naplnila se tak slova z knihy Ezechiel: „... tvé kamení, dříví i prach svrhnu do vod“* (Ezechiel 26,12).

Dnes je na místě starého Týru malá rybářská vesnička, ve které žije několik chudých rodin.

Zničení jeruzalémského chrámu

Pojďme ke druhému příběhu. Ježíš vyslovil něco, čemu jeho posluchači nechtěli věřit: „*Vidíte toto všechno? Amen, pravím vám, že tu nezůstane kámen na kameni, všechno bude rozmetáno*“ (Matouš 24,2). Hovořil o jeruzalémském chrámu.

Byla to tehdy impozantní dominanta židovského hlavního města, kterou jste nemohli přehlédnout, ať jste přicházeli z kterékoliv strany. Všichni Židé byli na svůj chrám hrdí a neuměli si představit, že by mohl být zničen. Přesto se tak 10. srpna roku 70 stalo. Vypálila ho Titova vojska. Podle tradice byl požár tak silný, že se při něm tavilo zlato, kterým byla potažena chrámová střecha. Stékalo po stěnách a prosakovalo do podlahy. Když po několika dnech žár uhasl, vojáci rozebírali zbytky chrámu, aby se k tomuto zlatu dostali. Ježíšovo proroctví se naplnilo.

Vzhledem k tomu, že člověk není schopen znát budoucnost, jsou splněná proroctví Bible nejpřesvědčivějším důkazem o jejím zcela výjimečném postavení v celé světové literatuře. Také tato skutečnost může podpořit naše rozhodnutí uznat za pravdivé tvrzení biblických pisatelů – že psali pod působením Božího Ducha: „*Toho si buďte především vědomi, že žádné proroctví v Písmu nevzniká z vlastního pochopení skutečnosti. Nikdy totiž nebylo vyřčeno proroctví z lidské vůle, nýbrž z popudu Ducha svatého mluvili lidé, posláni od Boha*“ (2Pt 1,20.21).

JEŽÍŠ – HLAVNÍ BIBLICKÝ HRDINA

Vliv médií způsobil, že jsme si zvykli hledat senzace. Články v novinách si vybíráme podle titulků. Když nás zaujme nadpis, čteme i samotný obsah. Díky tomuto zlozvyku nám často uniknou některé podstatné informace.

Podobné nebezpečí nám hrozí i při čtení Bible. Lidé často přehlédnou to nejdůležitější – přehlédnou hlavní postavu – Ježíše Krista. Děláme stejnou chybu, jakou udělali Židé očekávající Mesiáše, který z nich měl podle jejich chápání proroctví udělat svobodné lidi.

Již dlouho před tím, než se Mesiáš narodil, předpověděli židovští proroci mnoho podrobností z jeho života. V Bibli můžeme najít zhruba šedesát zásadních předpovědí a ještě dalších dvě stě sedmdesát těch drobnějších.

Kdybych tu měl vypsát vše, co se o Mesiáši píše na stránkách Starého zákona, byla by z toho obsáhlá kniha. Dovolím si udělat jen malý výběr.

Místo narození

Díky Vánocům ten příběh asi znáte. Do Jeruzaléma přicházejí mágové, které tam přivedla zvláštní hvězda. Hledají právě narozeného krále, a tak jdou do paláce. Předpokládají, že ho najdou právě tam. Králem Heroda jejich příchod překvapil. Volá znalce Zákona a ptá se, kde se má podle židovských Písem narodit nový král.

Dostává okamžitou odpověď: „V judském Betlémě; neboť tak je psáno u proroka: „A ty, Betléme v zemi judské, zdaleka nejsi nejmenší mezi knížaty judskými, neboť z tebe vyjde vévoda, který bude pastýřem mého lidu, Izraele““ (Matouš 2,5–6). Kněží, které žádá Herodes o odpověď, citují text z 5. kapitoly proroka Micheáše. Mudrci je poslechnou a odcházejí do Betléma, kde nového krále skutečně najdou.

Původ

Mnozí hrdinové Starého zákona dostali zvláštní zaslíbení. Jedním z nich byl i Abraham, kterému Bůh říká: „...ve tvém potomstvu dojdou požehnání všechny národy země“ (Genesis 22,18).

Prorok Bileám upřesňuje, který z Abrahamových potomků bude dalším z praotců Mesiáše: „Vyjde hvězda z Jakoba, povstane žezlo z Izraele“ (Numeri 24,17). I toto proroctví se naplnilo.

Zázračný způsob narození

Nejstarší předpověď o narození Mesiáše byla vyslovena v ráji, kde Hospodin prohlásil na adresu svůdce: „Mezi tebe a ženu položím nepřátelství, i mezi sítě tvé a sítě její. Ono ti rozdrtí hlavu a ty jemu rozdrtíš patu“ (Genesis 3,15). Jako by už zde zaznívalo ono tajemství zázračného početí života, které vzpomíná i Izajáš: „Protože sám Pán dá vám znamení: Aj, panna počne a porodí syna,

a nazve jméno jeho Immanuel“ (Izajáš 7,14).

K Ježíšovu narození Marie nepotřebovala muže. Když ji chtěl Josef propustit, protože se domníval, že má jiného muže, navštívil ho ve snu nebeský posel, který ho uklidňoval slovy: „Josefe, synu Davidův, neboj se přijmout Marii, svou manželku; neboť co v ní bylo počato, je z Ducha svatého“ (Matouš 1,20). Početí Ježíše je pro nás dodnes zahaleno tajemstvím.

Čas příchodu

Zajímavou předpověď pronesl prorok Malachiáš: „I vstoupí nenadále do svého chrámu Pán, kterého hledáte, posel smlouvy, po němž toužíte. Opravdu přijde, praví Hospodin zástupů“ (Malachiáš 3,1).

Mesiáš musel přijít v době, kdy ještě existoval chrám. Dříve, než byl v roce 70 n. l. zničen římskými vojáky.

Čas smrti

Podle proroka Daniela je dokonce možné spočítat i okamžik Mesiášovy oběti, na kterou spoléhají všichni křesťané. V proroctví, které popisuje dobu, jež dává Bůh svému lidu, píše: „Věz a pochop! Od vyjití slova o navrácení a vybudování Jeruzaléma až k pomazanému vévodovi uplyne sedm týdnů. Za šedesát dva týdny bude opět vybudováno prostranství a příkop. Ale budou to svízelné doby.

Po uplynutí šedesáti dvou týdnů bude pomazaný zahlazen a nebude již.

Město a svatyni uvrhne do zkázy lid vévody, který přijde. Sám skončí v povodni, ale až do konce bude válka. Je rozhodnuto o pustošení. Vnutí svou smlouvu mnohým v jednom týdnu a v polovině toho týdne zastaví obětní hod i oběť přídavnou. Hle, pustošitel na křídlech ohyzdné modly, než se naplní čas a na pustošitele bude vylito rozhodnutí“ (Daniel 9,25–27). Uprostřed posledního týdne podle Danielova proroctví skončil židovský obětní systém. Skončil, protože na kříži zemřel Ježíš, aby nám zajistil možnost odpuštění našich hříchů.

V roce 457 před Kristem vydal perský král Artaxerxes dekret, kterým povolil Židům znovu opevnit Jeruzalém a postavit v něm chrám. I na Danielovo proroctví se vztahuje Ezechiellovo pravidlo „den za rok dávám tobě“ (Ezechiel 14,6). V tom případě obsáhne dobu 70 × 7 let, což je 490 roků. Od vydání dekretu do smrti Mesiáše mělo podle Daniela uplynout 487 let. Tak nás toto proroctví přivádí do roku 31 n. l.

Splněná proroctví posilují víru

Proč byli proroci tak důkladní? Proč Hospodin dopředu prozrazuje tolik podrobností?

Odpověď dává samotný Ježíš, který je podle křesťanů očekávaným Mesiášem: „Zkoumáte Písma a myslíte si, že v nich máte věčný život; a Písma svědčí o mně“ (Jan 5,39). Bůh ví, jak je pro nás důleži-

té, abychom mohli poznat Mesiáše, který přišel, aby nás zbavil prokletí smrti a nabídl nám možnost žít věčně.

Bible nabízí tři sta padesát proroctví, která se naplnila v životě Ježíše Krista. Je to dost důkazů o tom, že je tím pravým Mesiášem – naším Spasitelem? Pro mne ano.

Přesto Ježíš musí říci svým židovským posluchačům z řad kněží: „*Ale vy nechcete přijít ke mně, abyste měli život*“ (Jan 5,39). I tato slova můžeme chápat jako proroctví. Ježíš už dopředu věděl, co mu nakonec tito „zbožní Židé“ udělají. Když ho tito duchovní vůdcové později nechávají zatknout, aby ho odsoudili k smrti na kříži, Ježíš říká: „*Toto všechno se však stalo, aby se splnilo, co napsali proroci*“ (Matouš 26,56).

Dějiny psané dopředu

Slyšel jsem, že biblická proroctví jsou dějiny psané předem. Je na tom kus pravdy. Vratme se ještě jednou ke zničení Jeruzaléma. Když se učedníci ptali Ježíše, jak poznají dobu, ve které dojde ke zničení jimi tolik milovaného chrámu, odpověděl: „*Když uvidíte znesvěcující ohavnost, o níž je řeč u proroka Daniela, jak stojí na místě svatém – kdo čteš, rozuměj – tehdy ti, kdo jsou v Judsku, ať uprchnou do hor; kdo je na střechě, ať nesestupuje, aby si vzal něco z domu; a kdo je na poli, ať se nevrací, aby si vzal plášť. Běda těhotným a kojícím v oněch dnech!*“

Modlete se, abyste se nemuseli dát na útěk v zimě nebo v sobotu. Neboť tehdy nastane hrozné soužení, jaké nebylo od počátku světa až do nynějška a nikdy již nebude“ (Matouš 24,15–21).

Mesiáš, který svým životem naplnil stovky starozákonních proroctví, varoval své žáky před tím, co je čeká. Popsal dobu předcházející zničení chrámu a vyzval je, aby včas opustili město a zachránili si tím život.

O čtyřicet let později oblehli Římané Jeruzalém. Město bylo sevřeno ze všech stran, takže nikdo nemohl utéct. Pokud se o to někdo pokusil, byl zabit buď Římany, nebo samotnými Židy, kteří tyto uprchlíky považovali za zrádce.

Zásoby potravin v Jeruzalémě rychle ubývaly, protože město bylo plné poutníků, kteří přišli na velikonoční svátky. Zdálo se, že hlad Židy brzy donutí, aby se vzdali.

Pak se stalo něco zvláštního. Cestius, který velel římským vojskům, dal povel k ukončení obléhání. Židé toho okamžitě využili a napadli ustupující vojáky nepřátelské armády. Jednu chvíli se dokonce zdálo, že Židé zvítězí.

Křesťané žijící v Jeruzalémě si vzpomněli na Ježíšovo varování a okamžitě opustili město. Historici říkají, že to byla poslední příležitost, jak si mohli obyvatelé Jeruzaléma zachránit život. Krátce nato totiž se svou armádou přitáhl Titus, který obléhání Jeruzaléma dovedl do

úspěšného konce. Z Jeruzaléma se stala hromada rozvalin, ve kterých svůj hrob našli všichni jeho obyvatelé.

Lidová moudrost praví, že „*historie je nejlepší učitelkou*“. Pokud by to byla pravda, nebyla by Bible na okraji zájmu současné společnosti. Historie nás učí, že se vyplatí naslouchat varováním proroků.

Proč se neumíme poučit? Velice dobře to vystihla Indíra Gándhí, která řekla: „Historie je nejlepší učitelkou s obzvlášť nepozornými žáky.“

CO BUDE ZÍTRA?

Chtěli byste vědět, co vás čeká dnes, zítra, za týden, za rok...? Láká vás poznání budoucnosti? A je vůbec možné poznat budoucnost? Nebo jsme odkázáni jen na naše odhady nebo na různé šarlatány, kteří si z této lidské touhy udělali dobrý byznys?

Chtěli byste znát, co vás čeká v budoucnosti?

Přiznám se, že já osobně po tom moc netoužím. Pokud vám takové tvrzení připadá divné u člověka, který se věnuje biblickým proroctvím, vydržte, později se vám to pokusím vysvětlit.

Od mého táty znám příběh, který mu vyprávěla jedna stařenka. Jmenovala se Jana a pocházela z dvojčat. Se svou sestrou Annou dostaly nápad, že navštíví kartárku a nechají si předpovědět svou budoucnost.

Jednu neděli se vypravily ke staré cikánce, o které se dověděly, že toto řemeslo provozuje. Přivítala je s úsměvem. Nabídlá jim místo u svého stolu a začala vykládat karty.

Po chvíli jí ale úsměv ze rtů zmizel. Pak dlouho mlčela a nakonec se od ní dověděly hroznou novinu: „Karty mi říkají, že do roka obě dvě zemřete.“ Dokonce pak od nich nechtěla ani peníze. Rychle je vyprovodila a hned za nimi zavřela dveře svého bytu.

Obě dívky z toho měly takový šok, že ani nevěděly, jak se dostaly domů. Rodiče se jich ptali, co se jim stalo, ale ony o tom odmítaly mluvit. Věděly, že by dostaly vyhubováno, protože rodiče byli křesťané a považovali všechny „čarodějnice“ za služebníky ďábla.

Anna od toho dne začala chřadnout. Věřila slovům cikánky, že má jen rok života. Přestala jíst, nic ji nebavilo a často plakala. Lékaři si s ní nevěděli rady.

Jana byla v pořádku. Tomu, co říkala cikánka, nedávala velkou váhu. Ale kvůli Aničce ji trápilo svědomí. Měla pocit, že může za její problémy, protože to celé byl vlastně její nápad.

Nakonec se svěřila mamince. Ta si zavolala i Annu a oběma dcerám vyprávěla o tom, co říká Bible o silách temna. Nakonec přečetla biblický text: „*Podřídte se tedy Bohu. Vzepřete se ďáblu a uteče od vás, přiblížíte se k Bohu a přiblíží se k vám*“ (Jakub 4,7).

Když se s oběma dcerami chtěla modlit, Anička to odmítla. „Mami, nemá to cenu. Já vím, že umřu!“ Skutečně brzy nato, asi tři měsíce po návštěvě kartářky, zemřela.

Když Jana tento příběh vyprávěla mému tátovi, znovu se jí v očích objevily slzy. Ještě půl století od té události ji tížilo svědomí.

V poslední době je nám často připomínáno, že jsme národem ateistů. Většina Čechů prý odmítá víru v nadpřirozeno. Já tomu nevěřím. Proč? Podívejte se do časopisů i do novin, kolik je v nich horoskopů. Věštění a podobné „živnosti“ jsou dnes na nebyvalém vzestupu. Podobné je to i s různými východními alternativními způsoby léčby, které vycházejí z víry v existenci nadpřirozených sil, které nás přesahují.

Pokud trochu znáte Bibli, tak vás to nemůže překvapit. Právě nedostatek víry v Boha na straně jedné a působení různých „věstců a hadačů“ na straně druhé patří k Ježíšovu výčtu charakteristik doby, kdy se podle Bible začne schylovat ke konci světa.

Proč nás tak zajímá budoucnost? Je to přirozená lidská touha, která je vlastní každému, kdo je alespoň trochu přemýšlivý.

Hovoří Bible něco o době, ve které žijeme?

Prorok Daniel zaznamenal velice zajímavé proroctví. Nebúkadnesar, babylon-

ský král, měl jednou v noci tak hrozný sen, že se z něho probudil celý zpocený a ještě ho zapomněl. To ho dost štvalo. Už delší dobu se trápil myšlenkami nad dalším osudem svého království. Sen sice zapomněl, ale věděl, že se mu v něm otevíralo okno do budoucnosti.

Snažil se proto zjistit, co se mu zdálo. Na svém královském dvoře živil stovky mágů a věštců, kteří tvrdili, že mají kontakty s nadpřirozenými silami. Říkali, že díky tomu mohou komunikovat s bohy. Král si je zavolal a pak jim rozkázal, aby mu prozradili jeho noční sen. Byl nepřijemně překvapen, když se nenašel nikdo, kdo by jeho příkaz dokázal splnit. Najednou zjistil, že celé roky živil podvodníky a darmožrouty.

V biblické knize Daniel můžeme číst, jak na to zareagoval: „Král se proto rozhněval, velice se rozžlobil a rozkázal všechny babylónské mudrce zahubit“ (Daniel 2,12). Vojáci se dali do práce a začali vykonávat králův rozkaz.

V Babyloně v té době žil i Daniel, mladý židovský šlechtic. Králův rozkaz se týkal i jeho. Nebyl u toho, když král hledal někoho, kdo by mu pověděl zapomenutý sen. Proto požádal krále o tři dny strpení, aby se mohl modlit ke svému Bohu.

Po třech dnech předstoupil před krále: „Tajemství, na které se král ptá, nemohou králi sdělit ani mudrci ani zaklínači ani věštcí ani planetáři. Ale je Bůh v nebesích,

který odhaluje tajemství. On dal králi Nebúkadnesarovi poznat, co se stane v posledních dnech.

Toto je sen, totiž vidění, která ti prošla hlavou na tvém lůžku:

Tobě, králi, vyvstaly na lůžku starosti o to, co se v budoucnu stane, a ten, který odhaluje tajemství, ti oznámil, co se stane. Já pak to nemám z moudrosti, které bych měl více než ostatní živé bytosti, ale to tajemství mi bylo odhaleno, aby výklad byl králi oznámen a abys poznal myšlení svého srdce.

Ty jsi, králi, viděl jakousi velikou sochu. Byla to obrovská socha a její lesk byl mimořádný. Stála proti tobě a měla strašný vzhled.

Hlava té sochy byla z ryzího zlata, její hrud' a paže ze stříbra, břicho a boky z mědi, stehna ze železa, nohy dílem ze železa a dílem z hlíny.

Viděl jsi, jak se bez zásahu rukou utrhl kámen a udeřil do železných a hliněných nohou sochy a rozdrtil je, a rázem bylo rozdrčeno železo, hlína, měď, stříbro i zlato, a byly jako plevy na mlátě v letní době. Odnese je vítr a nezbylo po nich ani stopy.

A ten kámen, který do sochy udeřil, se stal obrovskou skálou a zaplnil celou zemi. Toto je sen. Těž jeho výklad řekneme králi...“ (Daniel 2,27–36).

Okolo královského trůnu se v zasedací síni tisnily stovky zvědavých úředníků. Všichni chtěli slyšet sen, který je málem stál život.

Na králově tváři vidí, že si při Danieľově vyprávění vzpomíná. Znovu se celý třese. Vrátily se mu vzpomínky na chvíli, kdy se na něj ve snu řítila celá socha a on se bál, že ho rozmačká.

Teď spolu se svými dvořany čeká na výklad svého snu. Daniel na chvíli zmlkl, jako by si v hlavě urovnával své myšlenky, a pak pokračuje dál: „Ty, králi, jsi král králů. Bůh nebes ti dal království, moc, sílu a slávu. A všechna místa, kde bydlí lidé, polní zvěř a nebeské ptactvo, dal ti do rukou a dal ti moc nad tím vším. Ty jsi ta zlatá hlava.

Po tobě povstane další království, nižší než tvé, a pak další, třetí království, měděné, které bude mít moc nad celou zemí. Čtvrté království bude tvrdé jako železo, neboť železo drtí a drolí vše, a to království jako železo, které tříští všechno, bude drtit a tříštit.

Že jsi viděl nohy a prsty dílem z hrncířské hlíny a dílem ze železa, znamená, že království bude rozdělené a bude v něm něco z pevnosti železa, neboť jsi viděl železo smíšené s jílovitou hlínou. Prsty nohou dílem ze železa a dílem z hlíny znamenají, že království bude zčásti tvrdé a dílem křehké. Že jsi viděl železo smíšené s jílovitou hlínou, znamená, že se bude lidské pokolení mísit, avšak nepřilnou k sobě navzájem, jako se nesmísí železo s hlínou.

Ve dnech těch králů dá Bůh nebes povstat království, které nebude zničeno na-

věky, a to království nebude předáno jinému lidu. Rozdrtí a učiní konec všem těm královstvím, avšak samo zůstane navěky, neboť jsi viděl, že se utrhl ze skály kámen bez zásahu rukou a rozdrtil železo, měď, hlínu, stříbro i zlato.

Veliký Bůh dal králi poznat, co se v budoucnu stane. Sen je pravdivý a výklad spolehlivý“ (Daniel 2,37–45).

Když Daniel skončil, stalo se něco, co nikdo nečekal: „Tu král Nebúkadnesar padl na tvář, poklonil se před Danielem a rozkázal, aby mu byla obětována oběť přídavná s vonnými dary.

Král Daniela oslovil: „Vpravdě, váš Bůh je Bohem bohů a Pán králů, který odhaluje tajemství, neboť jsi mi dokázal toto tajemství odhalit.“

Král pak Daniela povýšil, dal mu mnoho velikých darů i moc nad celou babylonskou krajinou a učinil ho nejvyšším správcem všech babylonských mudrců. Ale Daniel prosil krále, aby správou babylonské krajiny pověřil Šad-raka, Měšaka a Abed-nega. Daniel sám zůstal na královském dvoře“ (Daniel 2,46–49).

Danielův výklad snu byl velmi odvažný. Dovolil si říci králi, že jeho říše zanikne a bude nahrazena jinou. Kdyby to králi neřekl v souvislosti s jeho snem, určitě by zemřel. I tak si královi úředníci mysleli, že Daniel skončí špatně. Věděli, co vše už jejich panovník udělal pro „věčnou budoucnost své země“.

Daniel ale přežil. Z Bible se dovídáme, že přežil krále, jeho syna i vnuka a nakonec i jeho říši. Stejného postavení se mu pak dostalo i v říši, kterou v králově snu symbolizovala hrud' a paže ze stříbra. Bůh mu ukázal další podrobnosti z toho, co přinese budoucnost.

Pro nás už je většina z králova prorockého snu minulostí. Babylonii nahradila říše Médů a Peršanů. Po nich přišli Řekové, které později vystřídala Řím. Když pak „barbarské kmeny“ smetly chátrající Římskou říši, začala doba, kterou Daniel popsal slovy: *„Že jsi viděl nohy a prsty dílem z hrnčířské hlíny a dílem ze železa, znamená, že království bude rozdělené a bude v něm něco z pevnosti železa, neboť jsi viděl železo smíšené s jílovitou hlínou. Prsty nohou dílem ze železa a dílem z hlíny znamenají, že království bude zčásti tvrdé a dílem křehké. Že jsi viděl železo smíšené s jílovitou hlínou, znamená, že se bude lidské pokolení mísit, avšak nepřílnou k sobě navzájem, jako se nesmísí železo s hlínou“* (Daniel 2,41–43).

Stěhováním národů, které vyvrcholilo pádem římské říše, končí éra nadvlády jedné říše. Od té doby žijeme na kontinentě, který je rozdělený. Evropané zažili mnoho pokusů o vytvoření jedné velké společné Evropy. Ale i současná Evropská unie je důkazem pravdivosti snu, kterým Bůh odpověděl na Nebúkadnesarovu touhu po poznání budoucnosti.

Jak úžasné je to proroctví. Několika slovy v kostce vystihuje celou dosavadní historii Evropy: snahy různých vládců o znovuvytvoření jednotné nadvlády nad národy Evropy. To je patrné zvláště v případě Karla Velikého v 8. století nebo později u Napoleona. Ve 20. století se Hitler snažil svou vizi tisícileté říše prosadit s brutalitou takového ražení, že její důsledky nás pronásledují ještě sedmdesát let po skončení 2. světové války.

Přes veškeré úsilí moudrých vládců i touhu diktátorů posedlých po moci je Evropa rozdělená a taková zůstane, dokud se nenaplní poslední část tohoto podivuhodného proroctví.

V králově snu bychom neměli přehlédnout jeho závěr. Prečtíme si ho ještě jednou: *„Ve dnech těch králů dá Bůh nebes povstat království, které nebude zničeno navěky, a to království nebude předáno jinému lidu. Rozdrtí a učiní konec všem těm královstvím, avšak samo zůstane navěky, neboť jsi viděl, že se utrhl ze skály kámen bez zásahu rukou a rozdrtil železo, měď, hlínu, stříbro i zlato. Veliký Bůh dal králi poznat, co se v budoucnu stane. Sen je pravdivý a výklad spolehlivý“* (Daniel 2,44–45).

Toto je poslední část proroctví z knihy Daniel, která se ještě nenaplnila. O jakém království je tu řeč? Poslechněme si odpověď samotného proroka: „*Království, vladařská moc a velikost všech království pod celým nebem budou dány lidu svatých Nejvyššího. Jeho království bude království věčné a všechny vladařské moci ho budou uctívat a poslouchat*“ (Daniel 7,27).

Podle knihy Daniel žijeme v době, kdy můžeme očekávat vznik Božího království. To uzavře dějiny hříchu a zla na naší planetě. Spolu se zlem pak zanikne i ďábel, jeho původce, jeho démonští sluhové a také všichni lidé, kteří mají raději zlo než dobro.

V poslední knize Bible o té chvíli můžeme číst: „*A viděl jsem nové nebe a novou zemi, neboť první nebe a první země pominuly a moře již vůbec nebylo. A viděl jsem od Boha z nebe sestupovat svaté město, nový Jeruzalém, krásný jako nevěsta ozdobená pro svého ženicha.*

A slyšel jsem veliký hlas od trůnu: „Hle, přítibytek Boží uprostřed lidí, Bůh bude přebývat mezi nimi a oni budou jeho lid; on sám, jejich Bůh, bude s nimi, a setře jim každou slzu z očí. A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude – neboť co bylo, pominulo“ (Zjevení 21,1–4).

Ježíšovu proroctví o zničení jeruzalémského chrámu i celého města se tehdy Židé smáli. Smáli se i křesťanům, kteří prchali ze Svatého města ve chvíli, kdy

ostatní oslavovali vítězství nad nenáviděnými Římany. Víra v pravdivost Ježíšova proroctví však zachránila život všem, kdo ho poslechli. Opouštěli Jeruzalém a nechávali v něm všechn svůj majetek. Neměli čas už ho ani prodat. Jejich poslušnost je sice připravila o vše, co vlastnili, ale zachránila jim život.

Pokud věříme tomu, co říká Bible, jsme dnes v podobné situaci. Víra v Boha i v jeho proroctví dnes určitě není populární. To by ale nemělo být důvodem k tomu, abychom se jí hned vzdávali. Protože Bůh prostřednictvím svých proroků říká, že „zítra“ začne jeho království.

Napsal jsem, že mne sice zajímá budoucnost, ale jsem také rád, že ji neznám.

Dívám se na zprávy o počasí. Venku je nevlídný únorový den. Padá déšť se sněhem, fouká studený vítr. Snímek z meteorologické družice však již ukazuje blížící se tlakovou výši, která přinese oteplení. Hned mám lepší náladu. Tak ještě pár dní vydržet, a bude to dobré. Ježíšovo proroctví o návratu jeho království je pro toho, kdo tomu věří, posilou při snášení těžkostí, které na nás ještě dnes doléhají. Pro tuto naději má náš život smysl.

Jak jsem to myslel? Jsem rád, že jsem poznal biblickou zprávu o přicházejícím Božím království. Díky poznání Ježíše a toho, co pro mne udělal, mohu věřit, že se Boží království a věčný život v něm týkají i mne.

Na druhé straně jsem rád, že neznám podrobnosti toho, co mne čeká. Nevadí mi, že nevím, co se mi stane zítra nebo pozítří. Nevadí mi, že nevím, kolik let tu ještě budu žít. Nechybí mi ani informace o tom, jakou smrtí umřu a zda to bude smrt rychlá nebo se budu dlouho trápit.

Bez těchto informací se klidně obejdu. Stačí mi, když díky Bibli vidím v dále obrysy Božího království. Bůh mi k tomu nabízí přesně to, co potřebuji. V nejdelší kapitole Bible, ve 119. žalmu, je psáno: „Světlem pro mé nohy je tvé slovo, osvěcuje moji stezku“ (Žalm 119,105). Autor tohoto žalmu má na mysli malou lampičku, která se upevňovala na palec jedné i druhé nohy. Poutník, který musel v noci procházet neznámou krajinou, díky tomu viděl přesně na jeden krok. Nemusel se bát, že spadne do některé z roklí, které lemovaly cesty v Izraeli.

I já potřebuji světlo na jeden krok. Nepotřebuji vědět, co bude zítra, za týden nebo za rok. Stačí mně vědět, že právě teď mohu udělat další krok. Věřím, že s pomocí světla „Božího slova“ dojdu nakonec, krůček po krůčku, až do Božího království, jehož obrysy už mám před sebou.

VÍŠ, KDY SKONČÍ TVŮJ KALENDÁŘ?

Přemýšlel jsi někdy nad tím, jaký rozdíl je mezi tím, když zanikne svět nebo když přijde tvá smrt? Podle mne to vyjde nastejno. Jedno i druhé znamená totiž můj konec.

Měl bych se bát?

V Bibli je zajímavý příběh, který na přelomu letopočtů vyprávěl Ježíš svým posluchačům: „*Jednomu bohatému člověku se na polích hojně urodilo. Uvažoval o tom, a říkal si: ‚Co budu dělat, když nemám kam složit svou úrodu?‘*

Pak si řekl: ‚Tohle udělám: Zbořím stodoly, postavím větší a tam shromáždím všechno své obilí i ostatní zásoby a řeknu si: ‚Teď máš velké zásoby na mnoho let; klidně si žij, jez, pij, buď veselý myslí.‘

Ale Bůh mu řekl: ‚Blázne! Ještě této noci si vyžádají tvoji duši, a čím bude to, co jsi nashromáždil?‘ Tak je to s tím, kdo si hromadí poklady a není bohatý před Bohem“ (Lukáš 12,16–21).

Problém tohoto boháče nebyl v jeho bohatství, ale v jeho sobectví. Tak moc se zaměřil na pohodlí, že myslel jen na sebe. Ani ho nenapadlo, že konec nastane dřív, než bude mít čas si užít to, co si nahrabal.

Při odchodu z tohoto světa prožívají sobečtí lidé muka z toho, že jejich majetek případně někomu jinému. Ten, kdo se dokáže o to, co vlastní, dělit, takové problémy nemá. Naopak. Raduje se z toho, že jeho peníze mohou sloužit dál,

i když on už tu nebude. Pokud se nechci bát konce světa nebo své vlastní smrti, nesmím být sobec.

A co dál?

Jedním z nejvzdelanějších mužů na přelomu letopočtů byl podle Bible apoštol Pavel. Ve svém dopise radí: „*Nenechte nad svým hněvem zapadnout slunce...*“ (Efezským 4,26).

Občas si vzpomenu na zvláštní rozhovor se starou paní, která po mozkové příhodě nemohla mluvit. Navštívil jsem ji v nemocnici a brzy jsem si všiml, že ji něco trápí. Začal jsem se vyptávat a ona mi odpovídala jen kýváním hlavy. Zjistil jsem, že má strach z toho, že jí syn neodpustí něco, co mu provedla před tím, než skončila v nemocnici. Protože jsem se s jejím synem dobře znal, věděl jsem, že mámě už dávno odpustil. Když jsem jí to řekl, bylo vidět, jak se do její tváře pomalu vrací klid.

Po skončení návštěvy jsem se vracel domů. Doma mne čekala zpráva z nemocnice, že stařenka chvíli po mém odchodu zemřela. Přišel okamžik, kdy pro ni nastal konec světa. Její kalendář skončil a ona odešla v klidu a beze strachu.

Nevím, kdy přijde konec světa, a vůbec to neřeším. Raději se budu starat o to, abych nežil jako sobec a abych kaž-

dý den mohl jít spát s vědomím, že můj hněv vychladl dřív, než zapadlo slunce a přišla noc.

Snad mi Bůh pomůže vždy najít odvalu odpustit a také o odpuštění poprosit. Pokud se mi to podaří, pak se nemusím bát konce světa a ani toho, že se třeba ráno neprobudím.

Konec světa jednou přijde. Bude však začátkem něčeho nového. Začne život v dokonalém prostředí bez zla, hříchu, bolesti a umírání. Líbí se mi závěrečná slova v knize Velké drama věků. Její autorce Bůh ukázal, jaké to bude, až skončí historie zla a začne nový, věčný život v Ježíšově království:

„Velký spor mezi dobrem a zlem skončil. Není už hříchu ani hříšníků. Celý vesmír je čistý. V celém nezměrném stvoření vládne soulad a štěstí. Od Boha, který všechno stvořil, proudí život, světlo a štěstí do všech stran nekonečného prostoru. Od nejmenšího atomu až po největší vesmírná tělesa, všechno živé i neživé v nezkalené kráse a dokonalé radosti hlásá, že Bůh je láska.“ (E. G. Whiteová, Velké drama věků, str. 437)

Až tato chvíle nastane, chci být mezi těmi, kdo budou s celým vesmírem opěvovat Boží lásku a milost.

Nechceš se přidat?

Můžeme nahlédnout do budoucnosti?

Vlastimil Fürst

Znamení doby 3/2012

Vydalo nakladatelství Advent-Orion, Roztocká 5, 160 00 Praha 6

e-mail: expedice@adventorion.cz, www.adventorion.cz

Odpovědná redaktorka: Michaela Hrachovcová

Grafická úprava: Robert Prokopec

Foto na obálce: iStockphoto.com

a tiskárna ARTRON, s. r. o., Boskovice

Vyznačené texty jsou převzaty z knihy Ludvíka Švihálka *Důvěřuj životu*, Advent-Orion, Praha 2000.

Chcete-li se o daném tématu dovědět víc,
kontaktujte Středisko korespondenčních kurzů, www.skk.cz.